

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.262/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szikszai Márta ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt **Felperes1** (felperes címe) felperesnek – a ügyvezető neve ügyvezető által képviselt **Alperes1** (cím1.) alperes ellen elmaradt munkabér és szabadságmegváltás megfizetése tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 15.M.70.101/2022/10. számú ítéletével szemben az alperes által 12. és 16. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja azzal, hogy az alperes az elsőfokú ítéletben meghatározott illetéket az esedékesség napjáig köteles megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 60.000 (hatvanezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az esedékesség napjáig az államnak, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 67.301 (hatvanhétézer-háromszázegy) forint le nem rótt fellebbezési illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. szeptember 27. napján meghozott 15.M.70.101/2022/10. számú ítéletével 448.578 forint munkabérkülönbözet, 219.000 elmaradt munkabér, 513.519 forint szabadságmegváltás, továbbá valamennyi összeg után késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2003. szeptember 24. napja óta szolgálati nyugdíjban részesült, 2020. október 17-től öregségi nyugdíjas. Az alperessel 2019. szeptember 16-tól létesített munkaviszonyt szóbeli megállapodással, ami alapján vagyonőr munkakört látott el napi 8 órás munkaidőben, egyenlőtlen munkaidőbeosztással. A felperes munkabére a mindenkor garantált bérminimum összegének felelt meg, vagyis 2019-ben bruttó 195.000 forint, 2020-ban bruttó 210.600 forint, 2021-ben 219.000 forint volt. A munkabér kifizetésére mindig készpénzben került sor, annak átvételéről elismervény nem készült. Az alperes a munkaidőről és a szabadságról nem vezetett nyilvántartást.

[3] A felperes 2021-ben jelezte az alperesnek, hogy a 2020. évi munkabéréből jogszerűtlenül lett levonva a társadalombiztosítási járulék, mivel 2020. október 17. napja óta öregségi nyugdíjasnak minősül. Ezt követően az alperes önrevízió útján visszaigényelte a társadalombiztosítási járulékot, amelyet azonban nem fizetett meg a felperesnek. A felek közötti munkaviszony megszüntetésére közös megegyezéssel 2021. május 31. napjával került sor.

[4] Az elsőfokú bíróság alaposnak találta a felperes keresetét, melyben a munkaviszonya időtartama alatt ki nem vett szabadság megváltásaként 513.519 forint, továbbá 2021. május hónapra 219.000 forint munkabér, illetve a jogellenesen levont járulék címén 448.578 forint munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[5] Az elsőfokú bíróság a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 155. § (1), (2), (3), (4) bekezdése, 157. § (1) bekezdése, 158. § (1) bekezdése és 159. § (1) bekezdése alkalmazásával az alábbi tényeknek tulajdonított jelentőséget. Nem volt vitatott, hogy a felperes öregségi nyugdíjasnak minősült, ezért a jövedelméből a társadalombiztosítási járulékot nem kellett levonni. Az alperes által meghatározott és a felperes által visszakövetelt társadalombiztosítási járulék összege sem volt vitatott a perben.

[6] Az elsőfokú bíróság tanúl tanúvallomása alapján azt állapította meg, hogy az alperes részére a bérszámfejtést egy külsős könyvelő cég végezte. A könyvelő által kiszámított munkabért tette bele tanúl egy borítékba, így került kifizetésre a munkavállalók részére a munkabér, bérszámfejtési lap azonban nem mindig készült. A tanú azt adta elő, hogy átvételi elismervényt a havi munkabér kifizetéséről nem íratott alá a munkavállalókkal.

[7] A tanú által előadottakat az elsőfokú bíróság arra figyelemmel értékelte, hogy a felperes azt állította a kifizetett munkabér összege a társadalombiztosítási járulékokkal volt csökkentve 2020. év folyamán, tehát ennyivel kevesebbet kapott kézhez. A tanú vallomása nem tudta cáfolni a felperes által előadottakat, mivel a munkavállalók nem kaptak havonta bérjegyzéket, továbbá az alperes a felperes által aláírt bérjegyzékekkel nem rendelkezett. A

tanúvallomással, aláírt bérjegyzékek hiányában az alperes nem bizonyította, hogy a felperes számára 2020. évben kifizetett nettó munkabér a társadalombiztosítási járulékokat is tartalmazta. Az sem nyert bizonyítást, hogy a bérjegyzékeket egyáltalán átadták a felperesnek. Ezzel szemben az alperes elismerte, hogy a könyvelő cég hibája folytán 2020-ban a felperes jövedelme után befizette az adóhatóság részére a felperes havi bére alapján a társadalombiztosítási járulékok összegét, amit vissza is igényelt önrevízió folytán. tanúl a tanúvallomásában azt adta elő, hogy a könyvelő által meghatározott és kiszámolt összegeket fizette ki a felperes részére. Ez alapján az elsőfokú bíróság nem találta életszerűnek azt az alperesi előadást, hogy hónapokon keresztül ez a bérszámfejtési hiba csak papíron jelentkezett és ennek ellenére a bér kifizetésére helyes összegben került sor.

[8] A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 522. § (1) bekezdés c) pontja alapján bérvitára esetén a juttatás kifizetését a munkáltatónak kell bizonyítani. Erre figyelemmel az alperes nem tudott eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének, vagyis nem tudta bizonyítani, hogy a felperes részére a társadalombiztosítási járulékokkal emelt összegű munkabért fizette meg, ezért alapos volt a különbözet megfizetésére irányuló kereset.

[9] Az elsőfokú bíróság a 2021. május havi munkabér tekintetében is alaposnak találta a keresetet, mivel az alperes nem is vitatta, hogy erre a hónapra nem fizette meg a munkabért a felperes számára.

[10] Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamatra irányuló keresetet is alaposnak találta. Az alperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt azon állítása alátámasztására, hogy a felperes a munkaviszony megszüntetésekor megtagadta a munkabér átvételét. Az alperesnek ettől függetlenül az Mt. 80. § (2) bekezdése értelmében kötelessége volt a munkaviszony megszűnésétől számított 5 munkanapon belül kifizetni a munkabért, amire akár átutalással vagy postai úton is lett volna lehetőség, amennyiben annak átvételét a felperes megtagadta. Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperes a bérfizetési kötelezettségének a törvényi határidőn belül nem tett eleget, ezért a felperes a késedelmi kamatot is megalapozottan igényelte.

[11] Az elsőfokú bíróság az Mt. 125. §-a alapján a szabadságmegváltással összefüggő kereseti kérelmet is alaposnak találta. Figyelembe vette, hogy az alperes sem vitatta, 2021-ben nem adott ki szabadságot a felperesnek. A 2021. évi szabadság pénzbeli megváltása kifizetésével kapcsolatban a májusi munkabérrel egyező érvelés alapján állapította meg az alperes mulasztását, ezért a késedelmi kamat követelést is alaposnak találta.

[12] Nem találta bizonyítottnak, hogy az alperes 2019. évben időarányosan 9 nap, 2020. évben 30 nap szabadságot kiadott a felperesnek. A felperes a szabadság kiadását vitatta, az alperes a szabadság kiadása igazolásul kizárólag bérjegyzékekre hivatkozott, mint okirati bizonyítékokra. Ezeken azt rögzítették, hogy adott hónapban hány nap szabadság lett kiadva. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság azt hangsúlyozta, hogy a bérjegyzékek nem alkalmasak a szabadság kiadásának és kivételének bizonyítására. Az Mt. 134. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a munkáltató kötelessége a szabadság időtartamának nyilvántartása. A

Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának 1/2022. Jogegységi Határozata értelmében a nyilvántartási kötelezettségnek akkor tesz eleget a munkáltató, ha objektíven, megbízhatóan, naprakészen és a nyilvántartott adatok ellenőrzését is lehetővé tevő módon vezeti a szükséges nyilvántartásokat. Mindezekre tekintettel a bérjegyzék nem minősült olyan nyilvántartásnak, amely alapján a szabadság kiadása igazolható. Az pusztán egy tájékoztatás volt arra vonatkozóan, hogy a munkáltató mi alapján számolta ki az adott hónapra a munkavállaló munkabérét.

[13] Az elsőfokú bíróság azt a körülményt is értékelte, hogy a felperes a munkaviszonya alatt összesen két esetben kapott bérjegyzéket. tanúl tanúvallomása is azt erősítette meg, hogy az alperesnél nem adtak rendszeresen bérjegyzéket a munkavállalóknak. Az alperes arra sem tudott elfogadható választ adni, mi volt az indoka annak, hogy ugyanazon hónapra két eltérő tartalmú bérjegyzék is be lett csatolva a perben. A felperesnek nem volt ráhatása arra, hogy milyen adatok szerepelnek a bérjegyzéken, figyelemmel arra is, hogy többnyire meg sem kapta azt, ezért lehetősége sem volt vitatni az abban foglaltakat. Tekintettel arra, hogy az alperes nem vezetett szabadságnylvántartást és a szabadság kiadását egyéb módon sem tudta bizonyítani, az elsőfokú bíróság a 2019 és 2020 évi szabadságmegváltásra irányuló felperesi igényt is megalapozottnak találta a késedelmi kamatra is kiterjedően.

Az alperes fellebbezése

[14] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte azzal, hogy a 2021. május havi munkabérre és az eljárási illetékre vonatkozó rendelkezést nem vitatta. A perköltség viselésére vonatkozó rendelkezést a pernyertesség arányához igazodóan kérte megváltoztatni. Másodlagos kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a késedelmi kamatra is kiterjedően.

[15] Az alperes fellebbezésében előadta, tudomása volt a munkaviszony időtartama alatt arról, hogy a felperes nyugdíjas, ezért részére a nettó munkabérét mindig a járulékokkal emelt összegben fizették meg. Erről nem írtak alá átvételi elismervényt, azonban a felperes a bérjegyzéket „minden alkalommal megkapta”, számfejtési hibát soha nem jelzett.

[16] A 2021 május havi munkabért és a 2021. évre esedékes szabadság pénzbeli megváltását valóban nem fizették meg. A kifizetés azért maradt el, mert a munkaviszony megszűntetésekor a felperes az átvételt megtagadta. Erre tekintettel a késedelmi kamatra a felperes nem tarthatott igényt ezen összegek után.

[17] A 2019. és a 2020. évi szabadságot kiadta a felperesnek, ennek tényét a bérjegyzéken rögzítette. A bérjegyzékek aggálytalanul bizonyították, hogy az adott hónapban

hány nap szabadságot vett igénybe a felperes, figyelemmel az Mt. 155.§, 157.§, 158.§ és 159.§-ára.

[18] A könyvelő cég adminisztrációs hibája miatt fizette be az adóhatóság részére a felperes munkabéréből a társadalombiztosítási járulékot. Ez a körülmény azonban „a felperest közvetlenül nem érintette”, mert részére mindig a járulékokkal emelt összegben fizette ki készpénzben a munkabért. A munkabérek átvételéről elismervény nem lett aláírva, ennek ellenére azonban a felperes alaptalanul állította, hogy a bérjegyzékek utólag készültek.

[19] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat, mert amennyiben tanú tanúvallomása alapján nem találta bizonyítottnak, milyen nettó összegű munkabérek lettek kifizetve a felperesnek, úgy „... az sem állapítható meg egyértelműen, hogy felperes a járulékkal csökkentett munkabér összegét kapta kézhez”. Az alperes fellebbezésében kifejtette, a könyvelő által hibásan kitöltött bérszámfejtési lapok ellenére figyelt arra, hogy felperes részére a kifizetések a TB-járulékkal emelt összegben történjenek.

[20] Az alperes érvelése szerint a felperes nem jóhiszeműen pereskedik, mert az elsőfokú eljárás során kijelentette, hogy „a NAV felé befizetett járulékokra tart igényt”. Ez alaptalan követelés, mert a félreértésből anyagi hátránya nem keletkezett. Ezt alátámasztja az a tény is, hogy a felperesnek a munkaviszony időtartama alatt egyetlen alkalommal sem volt kifogása a számára kifizetett munkabér összegét illetően és nem kifogásolta a szabadnapok kiadását sem. Az elsőfokú eljárás során a tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy a havi elszámolásokkal elégedett volt és pontosan megkapta a járandóságait.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

[22] Kifejtette, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, hogy a bérjegyzékek nem voltak alkalmasak a szabadság igénybevételének bizonyítására a Kúria jogegységi határozatára is figyelemmel. Mindezek alapján az alperes nem tudta bizonyítani a szabadságok kiadását, vagyis az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

[23] Az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott a munkabére összegét nem vitató perbeli előadására, mivel a nyilatkozat konkrétan úgy hangzott, hogy a mindaddig volt elégedett a részére kifizetett munkabérrel, amíg nem szerzett tudomást a társadalombiztosítási járulékok levonásának szabálytalanságáról.

[24] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte tanú1 tanúvallomását is, abból helyes jogi következtetéseket vont le. A tanú vallomása azt támasztotta alá, hogy a könyvelő által tévesen elkészített bérszámfejtés alapján került kifizetésre a felperes nettó munkabére, majd ezt követően került sor az alperes részéről a befizetett járulékok visszaigénylésére. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a járulékbevallás adatai ellenére a járulékkal növelt összeget fizette meg a felperes részére. Csupán néhány alkalommal adott át bérjegyzéket, az átvett összegről pedig egyszer sem íratott alá elismervényt. A felperes bírósági folyosón tett nyilatkozatainak nem volt jelentősége a fellebbezési eljárásban, mivel ilyen kijelentés nem volt része az elsőfokú peranyagnak. Ugyanakkor a felperes végig arra hivatkozott a perben, hogy a tőle tévesen levont járulékok összegét kívánta az alperessel szemben érvényesíteni.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[25] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[26] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, az alapján a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékok helytálló értékelésével, a jogszabályok helyes alkalmazásával érdemben jogszerű döntést hozott.

[27] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

[28] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet 2021. májusi munkabér megfizetésére történő rendelkezését nem vitatta, elismerve, hogy ezen összeg kifizetésére nem került sor. E vonatkozásban kizárólag a késedelmi kamat tekintetében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[29] Az alperes fellebbezése részletes indokolásában az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozataival egyezően azt is elismerte, hogy a 2021. évre járó időarányos szabadság pénzbeli megváltását sem fizette meg a felperesnek. Ezt az összeget a felek egyezően határozták meg a 15.M.70.101/2022/4. számú tárgyalási jegyzőkönyvben 120.828 forintban (4. oldal, 4-5. bekezdés). Ezért a Pp. 110.§ (3) bekezdése alkalmazásával, a fellebbezés tartalmából az következett, hogy az alperes a szabadságmegváltás megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezést ezen összeget meghaladó részében – tehát a 2019., 2020. évi szabadságmegváltás és a késedelmi kamat tekintetében - vitatta.

[30] A másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezései megváltoztatására az alábbiak szerint.

[31] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül állapította meg a tényállást, mely során a bizonyítékokat, a bizonyítás eredményét helytállóan értékelte. Figyelemmel volt a bizonyítási érdek Pp. 265. § (1) bekezdésében rögzített szabályaira, mely szerint a törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el. A bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli.

[32] Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a munkaügyi perekben irányadó, a bizonyítási kötelezettséggel összefüggő speciális szabályokat is. A Pp. 522. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a munkaügyi perben bérvíta esetén – a fenti általános szabállyal ellentétben - a munkáltatónak kell bizonyítania a juttatás megfizetését. Mindez nemcsak a munkabérrel, hanem a szabadságmegváltással, a bérkülönbözettel összefüggő juttatások kifizetésére és az összegszerűség bizonyítására is irányadó.

[33] Az előbbiekre tekintettel az alperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy tanúl tanúvallomása értékeléséből az következett, hogy a felperes által előadott bérfizetés – vagyis a társadalombiztosítási járulékokkal csökkentett összeg kifizetése - sem nyert bizonyítást.

[34] A fent részletezett jogszabályi rendelkezésekből ugyanis az következett, hogy a felperesi vitára tekintettel az alperesnek kellett igazolnia, tehát aggálytalanul bizonyítania a perben, hogy pontosan milyen összegű munkabér került kifizetésre havonta a felperes számára. Az alperes azonban az Mt. 155. §-ával ellentétben nem tett eleget a munkabér kifizetésével, számfejtésével összefüggő, az elsőfokú bíróság ítéletében is részletesen hivatkozott adminisztrációs kötelezettségének. Ebből következően az elsőfokú bíróság helyes következtetése szerint az alperes nem tudta az általa becsatolt, felperesi aláírást nem tartalmazó és a felperesnek havonta át sem adott bérjegyzékekkel, illetve tanúl tanúvallomásával bizonyítani, hogy a könyvelő adminisztrációs hibája és a bérszámfejtés eltérő adatai, továbbá a járulékok téves befizetése ellenére ezzel párhuzamosan a felperes részére a társadalombiztosítási járulékokkal növelt összegű munkabért fizette ki minden hónapban. A fentiekből az is következik, hogy a felperesnek nem kellett külön bizonyítania a részére kifizetett munkabér összegét, mivel az alperes nem tudta hitelt érdemlően alátámasztani a felperesétől eltérő állításait. Mindezekre tekintettel helytállóan vont le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy eredményes bizonyítás hiányában a kereseti kérelemnek megfelelően kellett marasztalni az alperest.

[35] A másodfokú bíróság mindezek mellett egyetértett azzal az ítéleti állásponttal, hogy teljesen életszerűtlen volt az alperes érvelése, miszerint a könyvelő cég hibája és a hibásan kitöltött bérszámfejtési lapok ellenére, a felperes részére társadalombiztosítási

járulékokkal növelt összegű munkabért fizetett, vagyis minden hónapban kétszeresen fizette meg a társadalombiztosítási járulékokat.

[36] Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a felperesnek „anyagi hátránya nem keletkezett”, mivel a munkabérből történő téves levonás esetén a munkavállaló alappal tart igényt a különbözetre, hiszen a havi munkabér járulékokkal nem érintett része, mint a munka díjazása a munkavállalót illeti.

[37] A másodfokú bíróság alaptalannak találta a szabadságmegváltással összefüggő alperesi fellebbezést is.

[38] Az Mt. 134.§ (1) bekezdésének c) pontja értelmében a szabadság tartamának naprakész, objektív, megbízható és ellenőrizhető nyilvántartása a munkáltató kötelezettsége. Ezért a Pp. fentebb hivatkozott bizonyítási szabályára figyelemmel a munkáltató terhére esik az ezzel összefüggő bizonyítás elmaradása. Az elsőfokú bíróság e körben is helyesen értékelte a bizonyítékokat és helyes jogi következtetésekre jutott a szabadság kiadásának elmulasztása és a pénzbeli megváltással kapcsolatos munkáltatói késedelem tekintetében is.

[39] Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy önmagában a munkavállaló által alá sem írt bérjegyzékek, amelyeket tanúvallomással igazoltan nem is adtak át havonta, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az egyes hónapokban, hány nap szabadság lett kiadva, illetve a kiadott szabadságok idejére milyen összegű távolléti díj lett megfizetve. A munkáltató ugyanis nem csak a szabadság kiadására, hanem annak idejére távolléti díj fizetésére is köteles az Mt. 146.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján. Mindezekre tekintettel az alperes nem bizonyította, hogy 2019 és 2020-ban kiadta a felperes időarányos szabadságát. A 2021. évet illetően maga is azt adta elő, hogy a szabadságot nem adta ki, azt pénzben kívánta megváltani a munkaviszony megszüntetésekor.

[40] A késedelmi kamatot illetően is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy amennyiben a felperes meg is tagadta a munkaviszony megszüntetésekor a májusi munkabér és a szabadságmegváltás átvételét, az alperesnek ennek ellenére eleget kellett volna tennie az Mt. 80. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségének, mivel az Mt. 158. § (1) bekezdése értelmében nem csak készpénzben és nem csak személyesen lett volna mód a munkabér kifizetésére. Nem volt vitatott, hogy a kifizetésekre az esedékességkor nem került sor, ezért a késedelembe esés okán a felperes megalapozottan igényelte a késedelmi kamatot az Mt. 160. §-a és a Ptk. 6:47. §-a alapján.

[41] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érintette, fellebbezett részében, a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[42] A felperes a fellebbezési eljárásban pernyertes lett, ezért megalapozottan igényelte a perköltsége megtérítését a Pp. 81. § és 83. §-ai alapján. Perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a költségfelszámításban 60.000 forintban határozta meg, áfa nélkül. A másodfokú bíróság a megbízási szerződésben meghatározott 30.000 forintos óradíjat a fellebbezési eljárásban teljesített képviseleti tevékenységgel arányban állónak találta, ezért annak megfelelően határozott a perköltségről.

[43] Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy lerotta a fellebbezési illeték összegét, ezt azonban nem igazolta. Ezért a másodfokú bíróság a fellebbezési illeték megfizetéséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdésén és 46. § (1) bekezdés a) pontján alapján határozott. A fellebbezéssel érintett pertárgyérték $448.578 + 392.691 = 841.269$ forint volt.

[44] A másodfokú bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az illetéket a NAV 10032000-01070044-09060018 illetékbevételi számlájára kell befizetni, a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[45] Az eljárási illetékre és a fellebbezési illetékre vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdésén, 46. § (1) bekezdésén és 78. § (4) bekezdésén alapult, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére.

[46] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2023. március 7.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró